

BAX2Give Coast2Coast-run: zand ... zee ... zout ... zweet ... zilt ... znot ... zpierpijn

Zojuist ontwaakt uit een diepe, diepe slaap aanzie ik de ravage die ik kennelijk zelf de avond daarvoor bij ons op de overloop heb aangericht; die ligt bezaaid met dampende hardloop attributen, lege tassen, songteksten en nog meer zoi. De afgelopen 12+ uur heb ik in een soort van bewusteloze toestand doorgebracht, maar in mijn onderbewustzijn kan het niet anders zijn dat zich daar de prachtige film die ik LIVE heb meegemaakt keer-op-keer is afgespeeld. Mijn spieren en gewrichten protesteren als ik langzaam de trap afdaal richting de keuken en terwijl de koffie pruttelt welt de euforie weer langzaam op vanuit mijn binnenste – snotnondeju, we hebben het geflikt ... een cheque van maar liefst € 20.646 afgeven bij het Glazen Huis in Haarlem voor 3FM Serious Request. Wat ging daar aan vooraf?

Allereerst de beslissing “ik doe (weer) mee!”, want na de Elfsteden Run van 2013 toen het Glazen Huis in Leeuwarden stond, ben ik voor eeuwig besmet met dit virus. En met mij hebben een dikke 40 andere Achterhoekers die beslissing gemaakt. Op de één of andere manier hebben ze lucht gekregen van BAX2Give en de intentie van deze stichting om in het weekend voor de kerst in estafette-vorm van Hoek van Holland naar Den Helder en dan weer terug naar Haarlem te rennen, en dat zoveel mogelijk over het strand.

Vervolgens de inspanning om als deelnemer sponsorgelden bij elkaar te halen, waarbij heel duidelijk het anti-strijkstokbeleid geldt; iedere gedoneerde euro gaat naar het goede doel van 3FM Serious Request. Dit jaar is de slogan van het goede doel “Hands off our girls” en wordt nadrukkelijk aandacht gevraagd voor vrouwen en meisjes die slachtoffer zijn van seksueel geweld in conflictgebieden. Bij ons op het bedrijf heeft dit geleid tot een 10 weken durende ‘maandag-soepdag-actie’ en mede-lopers hebben op hun eigen wijze actie gevoerd.

De geest kan dan wel beslissen om mee te doen aan dit sportieve evenement, zonder lichaam wordt dat niks! En dat lichaam had her en der nog wel wat achterstallig onderhoud, dus diende er getraind te worden. Dat gebeurde af en toe in groepsverband, meteen een prachtige manier om alvast de overige deelnemers te leren kennen. Een veelheid aan trainers passeerde de revue en met hen ook de methodieken. Ooit een groep mensen over een fietspad zien lopen alsof ze door zuigende modder liepen en een minuut later alsof de vlammen aan hun vlezige kuiten likten? En de jongedames van het beachvolleybalduo die ons, weliswaar lieftalig lachend, over het mulle strand van recreatieplas Stroombroek joegen. En de bulten achter het Slingeland ziekenhuis zal ik nooit meer passeren zonder te denken aan de hoeveel pijn die deze 2 dagen na een training kunnen veroorzaken.

Maar dit alles was het meer dan waard. Op de vroege zaterdagochtend 20 december stroomde de parkeerplaats bij het kantoor van “Bax Advocaten & Belastingkundigen” vol met bepakte en gezakte deelnemers, met een lichaam vol adrenaline. Tsjakka!!! ... we zijn er klaar voor, we kunnen los! En mocht een enkeling daar nog aan twijfelen, dan wist Emiel Ratelband dat met zijn bezwerende

woorden om te zetten in een tomeloze positieve groepsenergie. Uitgezwaaid door achterblijvende familieleden ploegde de dubbeldekkerbus met afgeschermd omkleedruimte en met een heuse douche wagen aan de trekhaak tegen de straffe wind richting Hoek van Holland. De stemming zat er vanaf het begin goed in, mede dankzij de muzikale noten die de DJ vanuit zijn draaitafeltje kwistig door de bus heen strooide. Tot de Voice-of-Holland zal geen van de deelnemers het brengen, maar gezamenlijk kwam er na enig oefenen een redelijk herkenbaar lied uit onze fluwelen keeltjes, waarmee we op de Boulevard van Scheveningen op zijn minst enige indruk zouden gaan maken.

In Hoek van Holland werden we iets stiller ... nu pas drong het tot ons door wat ons nog te wachten stond. De aanblik van de woest golvende zee werd wreed verstoord door in de ogen waaierend zand en de zilte druppel znot kwam net zo hardnekkig terug als de veerboot uit Harwich. Onze koude vingers vonden enige verwarming om een kop snel afkoelende heerlijke vers-gezette koffie, die ons werd geserveerd door 2 kleumende Doetinchemmers voorzien van kerstmuts, die eerder die ochtend dezelfde reis gemaakt hadden om hun espressobar voor ons op te tuigen.

Pang! Het eerste groepje werd weggeschoten richting Den Helder en al snel waren ze slechts stipjes aan de einder. Het volgende groepje was al per minibusje op weg om ze enkele kilometers noordwaarts af te lossen. De rest van ons toog per bus naar de Scheveningse vissershaven, onderwijl de keeltjes oliënd ter voorbereiding op ons aanstaande optreden.

Een uurtje of wat later trok de hele groep als een rose/zwarte wolk over de Scheveningse Boulevard om ons vervolgens per roltrap (ja, u leest dit goed!) op de tweede verdieping van een winkelcentrum te scharen rond een corpulente zwaar-bebaarde kerstman en zijn spichtige vriendinnetje. Aanvankelijk twijfelend maar alras uit volle borst brachten we tot 3 x toe het lied van Band Aid "Do they know it's Christmas?" ten gehore, wat het winkelende publiek tot tranen toe geroerd er toe verleidde om onze collectebussen rinkelend te spekken.

Verder noordwaarts ging het weer. De elementen geselden de kust en daarmee ons; hoewel het grotendeels droog is gebleven heeft een enkel groepje regen en zelfs hagelstenen (o, als eieren zo groot) te verduren gekregen. De wind, die onze grote vriend had kunnen zijn, kwam pal van links en

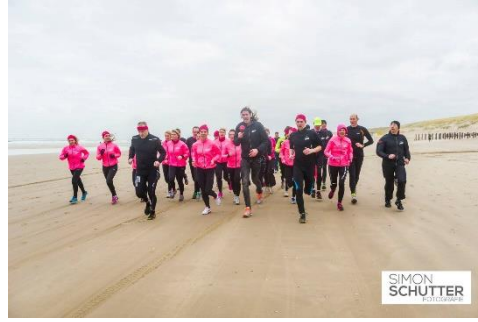
het zuigende-zand had tijdens onze eerste etappe ter hoogte van Noordwijk te weinig stevigheid voor een goede afzet. De duisternis had intussen zijn intrede gedaan, maar voorzien van koplampje lukte het ons strandpalen, overgebleven kuilen van het afgelopen strandseizoen en aangespoelde zaken te ontwijken. Op onze atletische gebouwde lichamen droegen we verlichte hesjes, waarmee de aflossers onze aankomst van verre konden zien aankomen. Veelal liepen we onder een heldere maar maanloze sterrenhemel en continue was er het bulderende geraas van de branding, die onze stampende ademhaling ver overtrof.

Enmaal weer bij de bus de bezwete kleding wisselen voor een droog zetje om de tijd tussen 2 etappes genoeglijk door te brengen onder een gesponsord dekentje genietend van een gesponsord broodje of andere lekkernij in gezelschap van louter leuke mensen. Onderweg werden we verrast door een aantal buiten-bus-ze activiteiten zoals een door chocomel-met-muffin ingeleide yogasessie, die enkelen slapend hebben beleefd, en op een volgende locatie stonden 2 gespierde masseurs klaar voor het liefdevol kneden van stramme spieren. Een heerlijk avondmaal werd geserveerd in Bloemendaal; we hadden het oprecht goed daar aan de kust.

Den Helder kwam in zicht en werd bereikt. Inmiddels niet helemaal okselfris meer stopten we tussen 3:00 en 4:00 uur voor de inmiddels gesloten hoofdingang van discotheek "Odeklonje", die bij de gemeente een ontheffing had aangevraagd om ons zo laat nog via de artiesteningang binnen te laten. Na verlening hiervan heeft een verontruste gemeente-ambtenaar afgelopen vrijdagmiddag bij Google de zoekterm 'Achterhoek' ingevoerd en vond vervolgens het woord 'höken'. Na vertaling van de verklarende tekst 'soep'n, brekk'n & angoan' is er groot alarm geslagen en is in allerijl een enorm blik grimmig kijkende in nieuw-uniform gestoken politiemensen los getrokken. Op een stampende house-beat en beschoten door een joekel van een enorm 'natte winden pistool' hebben we nog even hardgrondig staan hakken en gabberen in onze hardloop maillots, met open mond gadeslagen door de lokale bevolking. Ons lied hebben we overigens, uit vrees voor escalatie, niet ten gehore durven brengen ...

Een hoogtepunt was de live-uitzending op TV samen met 3FM DJ Frank van de Lende na het copieuze ontbijt in Castricum. Omgeven door de gehele groep heeft Frank al rennend en zwaar hijgend gedurende een kleine 500 meter pal tegen een snoeiharde wind in een interview afgenomen. Thuisblijvers zaten aan de buis gekluisterd en later werden we op straat herkend door claxonnerende bestuurders die voor de verandering niet hun middelvinger maar hun duim bewonderend in de lucht staken.

De laatste etappe werd volbracht door een grotere groep deelnemers, die daar nog de puf voor hadden en ruim 24 uur en 220 barre kilometers na het starschot in Hoek van Holland arriveerden we moe maar intens gelukkig in Haarlem. In een scoutinggebouw nabij de Grote Markt werd onder luid gejoel het eindbedrag, dat even daarvoor op een enorme cheque was geschreven, bekend gemaakt. De 2 kilometer richting het Glazen Huis deden we gezamenlijk, fier de cheque omhoog houdend voor wie het maar wilde zien. De samengepakte mensenmassa op de Grote Markt spleet bewonderend voor ons uiteen en zo bereikten we toch nog onverwacht soepel het Glazen Huis, ons einddoel, waar we onder het oog van snorrende camera's nogmaals LIVE op TV onze cheque konden aanbieden. "Hands off our girls"

Gerd de Lange (foto's: Simon Schutter Fotografie)

stichting **3AX**
2GIVE
| coast2coast

Den Helder

Haarlem

Hoek van
Holland